

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 30/22

Λουξεμβούργο, 22 Φεβρουαρίου 2022

Απόφαση στην υπόθεση C-483/20
Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Οικογενειακή ενότητα –
Ήδη χορηγηθείσα προστασία)

**Ένα κράτος μέλος μπορεί να ασκήσει την ευχέρειά του να απορρίψει ως
απαράδεκτη αίτηση διεθνούς προστασίας εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη
χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος**

*Εντούτοις, πρέπει να διασφαλίζεται η διατήρηση της οικογενειακής ενότητας όταν ο συγκεκριμένος
αιτών είναι πατέρας ασυνόδευτου ανηλίκου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία
στο πρώτο κράτος μέλος*

Αφότου του χορηγήθηκε, το 2015, το καθεστώς του πρόσφυγα στην Αυστρία, ο αναιρεσείων της κύριας δίκης μετέβη στο Βέλγιο στις αρχές του 2016 με σκοπό να επανενωθεί εκεί με τις δύο θυγατέρες του, εκ των οποίων η μία ήταν ανήλικη και στις οποίες είχε χορηγηθεί στο κράτος μέλος αυτό το καθεστώς επικουρικής προστασίας τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους. Το 2018 ο αναιρεσείων υπέβαλε στο Βέλγιο αίτηση διεθνούς προστασίας, χωρίς να έχει εκεί δικαίωμα διαμονής.

Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας περί μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου¹, με την αιτιολογία ότι είχε ήδη χορηγηθεί στον ενδιαφερόμενο διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος². Ο αναιρεσείων προσέβαλε την απορριπτική αυτή απόφαση ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων, υποστηρίζοντας ότι το δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής και η υποχρέωση συνεκτίμησης του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού, που προβλέπονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 7 και στο άρθρο 24, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), απαγορεύουν στο Βέλγιο να κάνει χρήση της ευχέρειάς του να κρίνει απαράδεκτη την αίτηση διεθνούς προστασίας.

Στο πλαίσιο αυτό, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας, Βέλγιο) αποφάσισε να υποβάλει στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικά με την ενδεχόμενη ύπαρξη εξαιρέσεων από την εν λόγω ευχέρεια.

Το τμήμα μείζονος συνθέσεως του Δικαστηρίου έκρινε ότι **η οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου³, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα του άρθρου 7 και του άρθρου 24, παράγραφος 2, του Χάρτη, δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρειά του να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, όταν ο συγκεκριμένος αιτών είναι πατέρας ασυνόδευτου ανηλίκου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, με την επιφύλαξη ωστόσο της εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 2, της οδηγίας για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου⁴, το οποίο αφορά τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας.**

¹ Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, στο εξής: οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου).

² Δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου, τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, μεταξύ άλλων, όταν έχει χορηγηθεί διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος.

³ Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου.

⁴ Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Συναφώς, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να εξετάζουν αν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία κατ' εφαρμογήν της οδηγίας για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου, όταν έχει ήδη παρασχεθεί τέτοια προστασία σε άλλο κράτος μέλος. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα κράτη μέλη οφείλουν να μην κάνουν χρήση της προβλεπόμενης από την οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου ⁵ ευχέρειας να απορρίψουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη μόνον εάν, λόγω είτε συστημικών ή γενικευμένων ελλείψεων είτε ελλείψεων που επηρεάζουν ορισμένες ομάδες προσώπων σε αυτό το άλλο κράτος μέλος, οι προβλέψιμες συνθήκες διαβίωσης που θα αντιμετωπίσει ο αιτών ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας σε αυτό το άλλο κράτος μέλος θα τον εκθέσουν σε σοβαρό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη.

Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας της αρχής της αμοιβαίας εμπιστοσύνης για το κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, η παράβαση διάταξης του δικαίου της Ένωσης που απονέμει ουσιαστικό δικαίωμα στους δικαιούχους διεθνούς προστασίας, η οποία δεν συνεπάγεται παράβαση του άρθρου 4 του Χάρτη, δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να ασκήσουν την εν λόγω ευχέρεια. Αντιθέτως προς το δικαίωμα προστασίας από κάθε απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 24 του Χάρτη δεν έχουν απόλυτο χαρακτήρα και μπορούν, ως εκ τούτου, να αποτελέσουν αντικείμενο περιορισμών υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στον Χάρτη ⁶.

Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η οδηγία για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου ⁷ επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μεριμνούν για τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας, προβλέποντας ορισμένα ευεργετήματα υπέρ των μελών της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας. Εντούτοις, η χορήγηση των ευεργετημάτων αυτών ⁸, στα οποία συγκαταλέγεται, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα διαμονής, απαιτεί τη συνδρομή τριών προϋποθέσεων, ήτοι, πρώτον, ο ενδιαφερόμενος να έχει την ιδιότητα του μέλους της οικογένειας κατά την έννοια της εν λόγω οδηγίας ⁹, δεύτερον, να μην πληροί το πρόσωπο αυτό ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την παροχή διεθνούς προστασίας και, τρίτον, η χορήγηση του οικείου ευεργετήματος να είναι συμβατή με το προσωπικό νομικό καθεστώς του ενδιαφερόμενου μέλους της οικογένειας.

Πάντως, καταρχάς, το γεγονός ότι ο γονέας και το ανήλικο τέκνο του είχαν διαφορετικές μεταναστευτικές διαδρομές πριν συναντηθούν στο κράτος μέλος στο οποίο το τέκνο είναι δικαιούχος διεθνούς προστασίας δεν εμποδίζει να θεωρηθεί ο γονέας ως μέλος της οικογένειας του εν λόγω δικαιούχου, εφόσον ο γονέας αυτός βρισκόταν στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους πριν εκδοθεί απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας του τέκνου του.

Εν συνεχεία, ένας υπήκοος τρίτης χώρας του οποίου η αίτηση διεθνούς προστασίας είναι απαράδεκτη και, ως εκ τούτου, έχει απορριφθεί στο κράτος μέλος εντός του οποίου το ανήλικο τέκνο του είναι δικαιούχος διεθνούς προστασίας, λόγω του καθεστώτος πρόσφυγα που έχει ο εν λόγω υπήκοος σε άλλο κράτος μέλος, δεν πληροί ατομικώς τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την παροχή διεθνούς προστασίας στο πρώτο κράτος μέλος.

Τέλος, όσον αφορά τη συμβατότητα της χορήγησης των ευεργετημάτων που προβλέπει η οδηγία για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου με το νομικό καθεστώς του οικείου υπηκόου, πρέπει να εξακριβωθεί κατά πόσον αυτός έχει ήδη δικαίωμα, εντός του κράτους μέλους που χορήγησε διεθνή προστασία στο μέλος της οικογένειάς του, να τύχει καλύτερης μεταχείρισης έναντι της απορρέουσας από τα εν λόγω ευεργετήματα. Υπό την επιφύλαξη επαλήθευσης από το αιτούν

της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9) (στο εξής: οδηγία για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου).

⁵ Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου.

⁶ Άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

⁷ Άρθρο 23, παράγραφος 2, της οδηγίας για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου.

⁸ Τα ευεργετήματα αυτά προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου.

⁹ Άρθρο 2, στοιχείο ι', της οδηγίας για τις ελάχιστες απαιτήσεις ασύλου.

δικαστήριο, τούτο δεν φαίνεται να συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι η χορήγηση του καθεστώτος πρόσφυγα εντός ενός κράτους μέλους δεν παρέχει στον δικαιούχο της εν λόγω διεθνούς προστασίας καλύτερη μεταχείριση, εντός άλλου κράτους μέλους, έναντι της απορρέουσας από τα εν λόγω ευεργετήματα στο άλλο αυτό κράτος μέλος.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαίνεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της απόφασεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582